

Markus Åberg
Grand design

Om A är B så C

<http://oma.50webs.com>

URN:NBN:se-2010-51

Typsnitt: Day Roman

CC. Some right reserved: Markus Åberg 2010

*Monopolkapitalismen, kreditfinansieringen, och den pekuniära
prestigen - det är storstadspyramidens tre sidor.*

Lewis Mumford

*Precis som Freud förutsåg att civilisationen i sin helhet skulle
innebära en universal neurotisk olycka, växer anticivilisations-
strömningar som svar på den psykiska nedåtgående misär som
omger oss.*

John Zerzan

Människor går till sitt arbete, fångna i ett missförstånd.

Henry David Thoreau

*Allt fler människor i vår egen tid, i synnerhet bland dem som
lever i storstäderna, lider av en fruktansvärd tomhet och leda,
som om de ginge och väntade på något som aldrig kommer.*

C. G. Jung

Här är en herre- och slavrelation mellan rasrisk och stålsättning, mellan vittring och hållbarhet tills staden inte längre går att kallas stad utan är någonting som en gång varit genom källare och trappuppgångar, parker och förbi ett nybyggt bostadsområde, mot ett bättre vetande.

Det som inte längre finns, som lika gärna aldrig kunde ha funnits. Men ett utanförskap vill inget hellre.

Gå med siktet inställt mot utgången men hamna någon annanstans. Hela tiden överraskas och undra över hur man tar sig ut ur byggnaden.

Man måste veta att förhålla sig. Det gäller att bedöma avstånd och relation till andra anläggningar; byggnader efter byggnader tar plats och skapar en bakvänd magi, står vägg mot vägg och utmanar varandra, väntar på att det andra huset ska rasa först.

Där står arbetsförmedlingen och åsyftar. Läger ord i munnen på de passerande och riktar oadresserade besvärjelser, har copyright på sitt folk som överlever någonstans mellan det meningsfulla och det icke meningsfulla. Jag vet att för dig är alla människor ett nödvändigt ont.

I närheten av bostäder. Allt bortblundat som inte vill vetas av i överflödets grums. Ett fönster som öppnas: Måndag. Ett fönster som stängs: Tisdag.

Med tungan sträckt och halsen blottad för kråkor att bygga bon i, eller är det bättre med en förvaringsplats utom räckhåll där bilder lämnas ifred och aldrig mer kommer till tjänst. Jag menar: att försvinna, verkligen försvinna. Att aldrig mer låta människor gå dessa gator.

Skallar i maskinens valsar, saliv i olja, sinnesrörelser in i pressens tryck. En käke spottar tänder i vedergällningens ilning, biologiska signalsystem i maskinparkens nit. Stadsmänniska. Människostad. Där den ena slutar tar den andre vid.

Och så går åren som ett trafikljus övergång från rött till grönt i städer som är så förvirrande lika varandra att bara namnen skiljer dem åt.

Att vara steget före. Städer finns för att gå in och gå ur, ätas och assimileras. Ställer man sig på avstånd är mellanrummen drabbande, alla riktningar sammanstrålar till en punkt som dras isär. I den punkten är du eller i sökande efter en sådan punkt. Det är en geografisk omöjlighet.

I den blå kvällen sträcker antenner upp sig mot himlen där flygplan tycks brådska. I metallkropparna sitter passagerare och sover, drömmer om att sprängas i bitar.

Att bli tagen för någon annan. Eller att inte veta i vilken stad man befinner sig i. I den förväxlingen är man anonym och någon annan, verkligen någon annan. Det måste jag komma ihåg.

Tänk om allt ensamprat istället fungerar med en fördröjning. Att välja rätt ord vid rätt tillfälle. Att komma tillbaka efter flera veckor och få svar på frågor man länge gått och undrat över.

Stadstorn och rådhusklockor, kyrkor och bibliotek, gallerior och tidiga mornar på busshållplatser som om någonting just föll ner från himlen och ställer allting på ända. Hundar skäller. Det går att ana små temperaturförändringar. Det är det här som jag pratar om, det är en förbannelse som är svår att bara skaka av sig eller inte låtsas om.

Likaså finns det ett drag av platsskapande, ett sätt att försöka tillföra rum, mening och sammanhang i en stadsmiljö där husen bär sina ansikten som en mask. Det kan tyckas som ett omöjligt åtagande då de offentliga rummen är gjorda så att ingen ska trivas i dem. Människornas anpassningsförmåga är enastående.

Den här iscensättningen pågår och pågår. Ett dåligt tillstånd överlever i samhället i ett annat tillstånd: överlevnad och sammansmältning och ett trots som bara växer sig större och större i en våldsamhet som passiv synes, ger sken av, pågår i det tysta.

Förkastningar och sekvenser som skär genom tätorter. Om en förkastning skär genom vissa åldersgrupper men inte andra så är det absolut strategi. Om en förkastning i den inre sammansättningen och uppbyggnaden av människan. Om att ändras genom planformer.

Av dessa avlagringar, rörelser över platser. Tänkandets placering under monstruösa förbindelser, över sakernas tillstånd.

Kunna mäta med CMM armen och göra en enkel modell. Kunna handha koordinatmätmaskin. Kunna mäta manuellt i mätmaskin. Kunna skapa ett enkelt program i maskinen med visirskydd. Kunna olika former av justeringar för storlek och ytmaterial.

Hej stadssymmetri, är dina drömmar om att vara fungerande bara drömmar? Är du istället en skräckfilm som aldrig tar slut, består du av hus och gator som förekommer och förekommer. Jag tänker bort dig, jag tänker bort dig och ser en annan landskapsilhuet. Vissa säger att det inte går men jag gör det ändå. Den här tekniken demolerar.

Gå ut och följ efter någon som ser snäll ut. Till slut tröttna och sätta sig ner och sova bort en stund. Gå i cirklar och tänka på vilda djur som lever av sopor, hur de lever i stadens mellanrum och bara blir fler och fler och tränger ut oss inifrån.

Ge alla sina pengar till de hemlösa och sen själv bli hemlös. Finnas utanför samhället men mitt i det som ett hyss. Om hur det ser ut om alla lever på det här viset.

Sådant som ligger samlat i dagar, veckor och år i källarförråd. Hur det bara ligger där.

En stad vill alltid förnyas. Den vill bli större och väntar på ändelser och stadsmänniskor som sammansmälter och assimilerar sådant som uppstår. En stad strävar alltid och hela tiden mot att vara ny och aktuell. Tänk här på det ensamarbetet som det innebär av att försöka delta.

Nej! Istället vikten av att uppehålla sig och dröja i en motkultur, lära sig tänka på andra sätt och i nya linjer än att vara logisk och förnuftig.

När som helst kan invånare försvinna eller bli påkörda, knuffas ut från höga byggnader eller dränkas i simbassänger. När morgontrafiken tilltar väntar platser på att våld ska inträffa med omedelbar verkan.

Att ätas levande. Jag undrar hur det känns? Att som fisk plötsligt ryckas ur sitt element och bli tuggad på, att som bönsyrsa lyckas genomföra en befruktning med endast ett halvt huvud.

I munnen finns rum för ord och för ätande. Munnen rör sig i en stad som är vad den synes vara. Munnen och stadens platser skapar möten mellan hårda byggnader och mjuka kroppar. Ord tar form och blir till mening och betydelser. Om nätterna vaknar stadsborna rädda och kan inte somna om.

Jag anländer klädd i bromsad tankeverksamhet, begränsade repetitiva mönster och solfjäderformade gator. Jag är i industrierna, i avloppsrören och väggtrummorna, i gummit och i företagen, arbetsskadorna och i det hänsynslösa är jag.

Tuggar trä och blandar med saliv, munnen fylls av flis och legering. I schakten är det en materialblandning som vill bli till med intriger och gräl i stålets vridning och plastens späck. Om en stad äter en annan stad är det inte självklart vilken stad som äter och vilken stad som äts.

Det finns något att förbättra ännu av lönsamhet, mekanisering och digitalisering och andra sätt att göra av med oss själva. Det här är den sjuka maskinkulturens bränsle.

Tiden rummet och platsen. Den stora staden där aggregaten bryter och bryter. Över en natt har ett oändligt antal människor förvandlats till positioner som rör sig från och till varandra i ett virrvarr.

Under våra fötter skapas små, små svarta hål i 27 kilometer underjordiska tunnlar. Över våra huvuden styrs väder och naturfenomen med forskningsprogram för högfrekvent strålning.

Vid ett annat tillfälle öppnade sig ett 45 meter stort hål och svalde en 12-årig pojke. Grannarna skriker det är farligt att bo här, häromdagen såg de ett fritids som försvann i en avgrund av rykande stänger och asfalt.

400 x 140 meter bråte och ruiner. Husen här berättar om en överbefolkning och en utflyttning utan motsvarighet i världshistorien. Antropologer kommer senare hitta människoben som använts som huggredskap, kranium nerstoppade i bibliotekstoletter och avhuggna barnhänder som håller i hundkoppel.

En uppslamning av minnesbilder då jag letar omkring i stora övergivna lager utan att veta efter vad. Trött treva fram i avlagringarna för att återfinna en grund och bas där mänskliga relationer är möjliga.

Planlöst driva omkring, bryta sig in i lägenheter och sova i främmande sängar. Det går att bläddra i fotoalbum eller titta på hemgjorda videospelningar och känna sig nöjd över att för stunden funnit en fristad.

Glupskt sväljs armering och räcken. Den här bilden riktar in sig och äter sig som rost genom slarviga fuskbyggen och överbefolkade förorter. Den här staden är förlorad sägs det, man vänjer sig.

Negerar dig ner i mull och jord och står utan paraply under nordens alla flyttfåglar som flyger söderut.

GRAND DESI
Markus
Aberg